

Arrest

nr. 290 850 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die een Russische staatsburger is van Ingoesjetische origine, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 231 006 van 9 januari 2020. De Raad benadrukte dat zij moedwillig leugenachtige verklaringen aflegde over en weigerde een zicht te bieden op haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van haar tweede verzoek. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 261 585 van 4 oktober 2021.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van haar derde verzoek. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig, vierde verzoek baseert verzoekster zich op dezelfde motieven die zij reeds aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken. Zij verklaart opnieuw dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst vreest om door haar broers vermoord te worden. Zij geeft voorts nog aan dat zij zich in België niet meer aan haar religie houdt en dat zij ook de traditionele kledingvoorschriften niet meer volgt. Zij vreest omwille van deze veranderingen wat betreft haar religie en haar uiterlijk voorkomen eveneens vermoord te worden door haar familie. Zij legt ter staving van haar huidig verzoek geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij haar huidig verzoek steunt volledig op motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet;

(ii) aangaande haar bewering dat zij eveneens vervolging vreest vanwege haar familie omdat zij zich in België niet meer houdt aan haar religie en aan de traditionele kledingvoorschriften, er op gewezen dient te worden dat in het kader van haar eerste verzoek reeds geoordeeld werd dat haar verklaringen met betrekking tot de strikt religieuze en conservatieve opvattingen van haar mannelijke familieleden niet geloofwaardig waren daar uit haar verklaringen duidelijk de liberale ingesteldheid van haar familieleden naar voren kwam;

(iii) er voor burgers in Ingoesjetië géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen

van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift eenvoudigweg opnieuw benadrukt, zoals in haar verzoekschriften ingediend in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad tijdens haar eerste en tweede verzoek, dat zij andersvalide en getraumatiseerd zou zijn, wijst de Raad er op dat zij hiermee geenszins een ander licht kan werpen op hetgeen dienaangaande reeds werd vastgesteld in de voormelde arresten nr. 231 006 van 9 januari 2020 en nr. 261 585 van 4 oktober 2021.

Tot op heden heeft verzoekster nog steeds geen medisch/psychologisch attest voorgelegd om haar trauma te staven. Evenmin heeft zij dergelijke stukken voorgelegd om aan te tonen dat zij in behandeling is voor haar mentale problemen, zoals zij aanhaalt in haar verzoekschrift.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen (DVZ vragenlijst 7 c, notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10-11, 12, 16), de vaststellingen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2 e.v.) en de “Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden” door de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d.07/08/2018), is immers gebleken dat u ernstige spraakmoeilijkheden heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend en werd het gehoor tempo verlaagd om u maximaal de kans te geven om uw woorden te articuleren, werd indien nodig gevraagd om uw antwoord te herhalen, en werd er gebruik gemaakt van de mogelijkheid om uw antwoord tijdens het persoonlijk onderhoud op schriftelijke wijze te verduidelijken (vnl. eigennamen). In het kader van uw tweede en derde verzoek oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat er omwille van uw spraakmoeilijkheden in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden (zie document “Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden”) en werd hiermee rekening gehouden.

Op grond van de het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Uit het verslag van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw vierde verzoek blijkt ook niet dat u tijdens dit gehoor enige problemen ondervonden hebt om zich verstaanbaar te maken of dat u uw motieven niet naar behoren hebt kunnen uiteenzetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.”.

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij laat de vaststellingen inzake het interview bij de DVZ immers geheel ongemoeid. Verzoekster, die in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van haar voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

8. Verzoekster herhaalt verder in haar verzoekschrift haar vrees ten aanzien van haar familie, beweert zonder toestemming naar Europa te zijn gevlucht en houdt voor een alleenstaande, andersvalide en getraumatiseerde vrouw te zijn. Door een loutere herhaling van en volharding in haar tijdens haar eerdere verzoeken om internationale bescherming afgelegde verklaringen, brengt verzoekster aldus in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten.

Verzoekster haalt verder aan dat: "In haar gemeenschap in het land van herkomst zal duizend en een vragen rijzen over hoe ze zich in die 6 jaren onderhouden heeft.

Dergelijke vrouwen worden als vrouwen van lichte zeden gezien voor wie geen plaats is in de samenleving."

De Raad wijst erop dat verzoekster niet concreet aantoont met haar voorgaand betoog, zonder verdere duiding of uitleg te geven, dat zij als een dergelijke vrouw zou beschouwd worden. Evenmin volstaat haar voorgaand betoog om aan te tonen dat men in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

9. Het verwijzen naar internetartikels omtrent de situatie van een jonge vrouw L. G. in haar land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

10. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekster aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

11. De Raad wijst tot slot nog op hetgeen werd vastgesteld in het kader van haar eerste verzoek in voormeld arrest nr. 231 006 van 9 januari 2020:

"3.8. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekster moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekster voor haar komst naar België, over verzoeksters reële profiel, activiteiten, netwerk, problemen en (familiale) situatie en over de vraag of verzoekster, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat zulk risico in haren hoofde niet voorhanden is."

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar "§ 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'".

12. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 april 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 877 legt de eed af en tolkt Russisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij legt een aanvullende nota met een attest van een psycholoog neer, verklaart zich niet akkoord met de beschikking en stelt dat de toekenning van het voordeel van de twijfel in haren hoofde is gerechtvaardigd. Hierbij licht zij toe dat zij kampt met psychologische problemen en een beperking heeft, dat zij geen partner of kinderen heeft en dus niet wordt ondersteund, wat op zich reeds een traumatiserend gegeven is, en dat haar leven in België gedurende de laatste zes à zeven jaren zeer zwaar is geweest, met een afwisselend verblijf in verschillende opvangcentra en bij vrienden. Zij stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten zonder de toestemming van haar – religieus conservatieve – familie, dat deze familie zich zal afvragen hoe zij tijdens haar verblijf in België in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien en haar zal beschouwen als een vrouw van lichte zeden. Voor wat betreft de kernvraag of zij afkomstig is uit een liberale familie, stelt zij dat een verkeerde appreciatie wordt gemaakt van het gegeven dat zij hogere studies heeft kunnen volgen en heeft gewerkt. Zij wijst erop dat zij is afgestudeerd in 1985, dus nog onder Sovjetbewind en dat moslims zich destijds hoogstens als zodanig identificeerden, maar de radicalisering pas in het post-Sovjettijdperk is begonnen. Tot slot stelt zij dat uit de landeninformatie blijkt dat de politie in Ingoesjetijë geen daadwerkelijke bescherming biedt en dat geweld tegen vrouwen er frequent voorkomt en besluit zij dat zij omwille van de familiale problemen niet kan terugkeren en vraagt zij zich af waar zij zou terecht kunnen indien zij dit alsnog zou moeten doen.”

5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, met voormelde argumentatie ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten en elementen bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 21 maart 2023 opgenomen grond.

6. Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten zonder de toestemming van haar religieus conservatieve familie, en haar familie zich zal afvragen hoe zij tijdens haar verblijf in België in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien en haar zal beschouwen als een vrouw van lichte zeden, beperkt zij zich tot het louter herhalen van elementen die zij al eerder – en wat haar vrees jegens haar familie betreft al van bij haar eerste verzoek om internationale bescherming in België – aanhaalde, waarover in voormelde beschikking het volgende wordt opgemerkt:

“4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij haar huidig verzoek steunt volledig op motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet;

(ii) aangaande haar bewering dat zij eveneens vervolging vreest vanwege haar familie omdat zij zich in België niet meer houdt aan haar religie en aan de traditionele kledingvoorschriften, er op gewezen dient te worden dat in het kader van haar eerste verzoek reeds geoordeeld werd dat haar verklaringen met betrekking tot de strikt religieuze en conservatieve opvattingen van haar mannelijke familieleden niet geloofwaardig waren daar uit haar verklaringen duidelijk de liberale ingesteldheid van haar familieleden naar voren kwam;

(...)

Verzoekster herhaalt verder in haar verzoekschrift haar vrees ten aanzien van haar familie, beweert zonder toestemming naar Europa te zijn gevlucht en houdt voor een alleenstaande, andersvalide en getraumatiseerde vrouw te zijn. Door een loutere herhaling van en volharding in haar tijdens haar eerdere verzoeken om internationale bescherming afgelegde verklaringen, brengt verzoekster aldus in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten.

Verzoekster haalt verder aan dat: "In haar gemeenschap in het land van herkomst zal duizend en een vragen rijzen over hoe ze zich in die 6 jaren onderhouden heeft.

Dergelijke vrouwen worden als vrouwen van lichte zeden gezien voor wie geen plaats is in de samenleving."

De Raad wijst erop dat verzoekster niet concreet aantoont met haar voorgaand betoog, zonder verdere duiding of uitleg te geven, dat zij als een dergelijke vrouw zou beschouwd worden. Evenmin volstaat haar voorgaand betoog om aan te tonen dat men in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke."

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee de verzoekende partij bevestigt dat zij bij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming blijft vasthouden aan een relaas dat zij eerder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en dat door het CGVS en de Raad niet aannemelijk en ongeloofwaardig werd bevonden, is geenszins van aard een ander licht te werpen op hetgeen hierover eerder werd geoordeeld.

7. De opmerking van de verzoekende partij dat wat betreft de kernvraag of zij afkomstig is uit een liberale familie, een verkeerde appreciatie wordt gemaakt van het gegeven dat zij hogere studies heeft kunnen volgen en ze heeft gewerkt, kan niet overtuigen.

Deze opmerking heeft betrekking op elementen die eerder uitgebreid aan bod zijn gekomen en waarmee terdege rekening werd gehouden en omstandig over werd geoordeeld en gemotiveerd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bij arrest van de Raad van 9 januari 2020 met nr. 231 006. Gelet op wat hierna volgt zal duidelijk blijken dat deze opmerking geen nieuw element betreft.

Uit arrest nr. 231 006 blijkt (i) dat de verzoekende partij in 2016, voor haar vertrek uit Ingoesjetië, beroepsactiviteiten uitoefende, meer bepaald als techniker bij een firma en dat zij minstens sinds 2009 en tot en met haar vertrek in 2016 onafgebroken in het bezit was van een reispaspoort, hetgeen een grote mate van persoonlijke vrijheid en economische afhankelijkheid impliceert die in strijd is met het profiel dat verzoekende partij zichzelf toedicht; (ii) dat het de bedoeling was om samen met haar zus internationale handel te drijven en haar broers kennelijk geen probleem maakten van hun plannen om hiervoor naar het buitenland te reizen, dit ondanks hun beperkte hoofddoek en verzoekende partij haar ongehuwde status, hetgeen wijst op vrijheid, zelfstandigheid en zin voor initiatief die niet strookt met de bewering dat zij altijd "binnenshuis" zat; (iii) dat het door de verzoekende partij neergelegde rijbewijs van maart 2010 en meer bepaald het feit dat zij de moeite nam om een rijbewijs te verkrijgen wijst op een grote mate van zelfstandigheid en mobiliteit, en (iv) dat de verzoekende partij haar oudste zus, al jarenlang weduwe, heden zelfstandig en alleen woont zonder inwonende mannelijke voogd, dat zij uit werken ging en het hoederecht over haar kinderen kon behouden, dit alles in afwijking van de strikte heersende culturele

traditie aldaar, hetgeen getuigt van een liberale ingesteldheid van haar familie en de grote vrijheid die zij als vrouw kende.

Het geheel van deze bevindingen, die verder gaan dan het enkele feit dat de verzoekende partij studeerde en werkte, vormen voldoende indicaties van de liberale houding van haar broers en meer algemeen haar familie. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij de voorbije decennia een veel grotere mate van vrijheid en zelfstandigheid kende dan dat zij voorhoudt en doorheen al haar verzoeken tracht te doen uitschijnen.

De opmerking ter zitting dat zij is afgestudeerd in 1985, dus nog onder Sovjetbewind en dat moslims zich destijds hoogstens als zodanig identificeerden, maar dat de radicalisering pas in het post-Sovjet-tijdperk is begonnen, weet aldus in het licht van het voorgaande niet te overtuigen. Uit het geheel van de voormelde vaststellingen gedaan in het kader haar eerste verzoek blijkt immers duidelijk dat de liberale ingesteldheid en houding van haar familie niet alleen aanwezig was tijdens maar duidelijk ook na het Sovjettijdperk.

De Raad wijst er verder op dat in het arrest nr. 231 006 tevens werd vastgesteld dat de verzoekende partij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming o.a. over haar beroepsactiviteiten in haar land van herkomst doelbewust leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde. Zo werd vastgesteld dat haar verklaringen omtrent haar (gebrek aan) beroepsactiviteiten niet strookten met de informatie opgenomen in het administratief dossier betreffende haar visumaanvraag waaruit blijkt dat zij, geheel in strijd met de verklaringen die zij toen aflegde, in 2016 en ten tijde van haar visumaanvraag wel degelijk beroepsactiviteiten uitoefende, daar zij op dat moment was tewerkgesteld als techniker voor de werkgever O.U.P.

In het arrest werd tevens o.a. nog vastgesteld dat de verzoekende partij voorts leugenachtige verklaringen aflegde over haar paspoort(en), dat haar verklaringen over de start van haar problemen en de organisatie van haar vertrek tegenstrijdig zijn met de gegevens in haar binnenlands paspoort, zij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent essentiële elementen van haar relaas, zij bedrieglijke verklaringen aflegde over haar visumaanvraag die in strijd waren met objectieve informatie voorhanden in het administratief dossier inzake haar Ests visum, bedrieglijke verklaringen aflegde over haar persoonlijk profiel en recente (beroeps-)activiteiten, geen aannemelijke verklaringen wist af te leggen over de attitude van haar familie en o.a. geen geloofwaardige verklaringen aflegde over hoe haar leven er de laatste jaren voor haar vertrek uitzag, en haar bewering als zou zij afkomstig zijn uit een strikt religieuze familie en geen vrijheid genoten hebben niet ernstig kan worden genomen.

De Raad concludeerde en benadrukte in zijn arrest dat de verzoekende partij moedwillig leugenachtige verklaringen aflegde over en weigerde een zicht te bieden op haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen.

De Raad onderstreept nog dat in voormeld arrest, net als nadien in het arrest nr. 261 585 van 4 oktober 2021 in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, die beide gezag van gewijsde hebben, erop werd gewezen dat de verzoekende partij het door haar eigen toedoen onmogelijk maakt om haar werkelijke nood aan internationale bescherming in te schatten.

Haar stelling dat zij omwille van familiale problemen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, betreft louter een herhaling van hetgeen zij dus al eerder veelvuldig bij haar vorige verzoeken om internationale bescherming (als vluchtreden) heeft uiteengezet, waarover dus eerder werd vastgesteld en geoordeeld dat zij hiermee geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

8. Waar de verzoekende partij ter zitting de vraag doet rijzen waar zij terecht zou kunnen als zij zou moeten terugkeren, merkt de Raad op dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt. Bovendien dient nogmaals te worden onderstreept dat de verzoekende partij eerder zelf (doel)bewust naliet om duidelijkheid te scheppen over haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen. Verzoekende partij verzaakt aan de medewerkingsplicht die op haar rust, een plicht waarop zij van bij de aanvang van haar eerste verzoek en nadien bij haar volgende verzoeken om internationale bescherming uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gewezen. Dit gebrek aan medewerking valt louter haarzelf te verwijten en het is niet aan de Raad om te speculeren naar waar en tot wat een eventuele terugkeer van de verzoekende partij naar de Russische Federatie zou leiden. De bewijslast ligt bij verzoekende partij.

9. Dat, zoals de verzoekende partij ter zitting betoogt zonder echter deze informatie bij te brengen, uit landeninformatie zou blijken dat de politie in Ingoesjetië geen daadwerkelijke bescherming biedt en dat geweld tegen vrouwen er frequent voorkomt, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke.

10. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij kampt met psychische en medische problemen, zoals blijkt uit de door haar ter zitting en daags voor de zitting per aanvullende nota's bijgebrachte documenten. De verzoekende partij kaartte haar gezondheidssituatie al eerder aan bij haar eerste en volgende verzoeken om internationale bescherming en hiermee werd voorheen uitgebreid rekening gehouden, o.a. in voormelde arresten nrs. 231 006 en 261 585, zoals blijkt uit een eenvoudige lezing ervan.

De Raad verwijst naar wat in de beschikking onder punt 7 reeds omtrent de beoordeling van de bijzondere procedurele noden werd vastgesteld en waar verzoekende partij met het louter neerleggen van een bundel medische documenten geen ander licht op kan werpen. Uit de voorgelegde medische/psychologische attesten blijkt niet dat haar medische en psychische problemen haar zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoekende partij bovendien nalaat om zelf ook maar enige verdere duiding hierover te verschaffen. Zij toont geenszins concreet aan dat, waar of op welke wijze haar medische en psychische problemen haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij in concreto aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

De verzoekende partij verschaft immers geen of slechts zeer beperkt uitleg bij de door haar aangebrachte niet-geïnterviewde bundel medische/psychologische stukken, die naast haar afspraken bij een psycholoog haar medische historiek inzake allerhande dokters- en ziekenhuisbezoeken de afgelopen jaren in België duiden. Zij geeft niet de minste duiding welk stuk over welke aandoening of aandoeningen handelt en duidt evenmin aan wat zij met het neerleggen van deze stukken concreet wenst aan te tonen. Het komt niet aan de Raad toe om uit een bundel documenten, waarvan sommigen reeds dateren van 2019, een verweer te distilleren. De Raad stipt nog aan dat in de voorgelegde medische/psychologische attesten niet kan worden gelezen dat een trauma in hoofde van verzoekende partij wordt vastgesteld en geattesteerd, ook niet in het meest recente psychologisch attest van 6 maart 2023.

De Raad herinnert eraan dat medische en psychische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, vallen. De verzoekende partij verbindt haar gezondheidssituatie en -problemen, alsook het gegeven dat zij geen partner of kinderen heeft, niet op concrete wijze aan haar verklaarde nood aan internationale bescherming die ten aanzien van haar land van herkomst dient te worden getoetst. Zij legt geen link, laat staan dat zij een verband aantoonst tussen haar medische/psychische situatie alsook het feit dat zij alleen is en de nood aan internationale bescherming die zij inroept, doch niet aannemelijk weet te maken.

Verzoekende partij maakt tevens niet aannemelijk dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Het betoog dat de verzoekende partij ziek is en andersvalide en geen mannelijk familielid heeft op wie ze mag rekenen in het land van herkomst, kan niet overtuigen daar reeds werd vastgesteld dat zij geen zicht te biedt op haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op deze eerdere bevindingen.

Wat betreft de aangebrachte attesten over de psychische problemen van de verzoekende partij, merkt de Raad nog op dat een psycholoog, arts of andere zorgverstrekker vaststellingen kan doen over de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt maar dat deze bij het stellen van hun diagnose evenwel afhankelijk zijn van de verklaringen van hun patiënt. In dit verband stipt de Raad aan dat uit de voorgelegde medische/psychologische attesten dan ook niet zomaar worden afgeleid dat het vlucht-relaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende arts en psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseren op de verklaringen van de verzoekende partij en niet op een objectieve bron van informatie. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen zij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de psychische problemen, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Een attest over psychische problemen geeft geen uitsluitsel over de ware oorzaak ervan en volstaat op zich niet om de beweerde vervolgingsfeiten en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Attesten over psychische problemen kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar moeten steeds worden beoordeeld in samenhang met de andere aanwezige elementen.

Bijgevolg meent de Raad dat aan deze attesten slechts een zeer beperkte bewijskracht kan worden toegekend en dat zulke attesten steeds moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover. De Raad benadrukt hier dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

In dit verband beklemt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij zelf verhindert over talrijke kernelementen van haar relaas zoals inzake haar werkelijke vluchtaanleiding klaarheid te scheppen en zij daarentegen verkiest om dit middels het vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen, waarover reeds uitgebreid werd vastgesteld dat deze leugenachtig, bedrieglijk en geenszins aannemelijk of geloofwaardig zijn, onder een waas toe te dekken.

Wanneer het zeer beperkt gewicht van voormelde attesten wordt gezien in samenhang met de verklaringen van verzoekende partij die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekende partij in dit geval niet aannemelijk maakt dat haar psychische problemen zouden zijn opgelopen in de door haar geschetste familiale en algemene omstandigheden in haar land van herkomst.

Dat de verzoekende partij psychische problemen kent, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor deze psychische problemen. Daar de verzoekende partij eerder zelf (doel)bewust naliet om duidelijkheid te scheppen over haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen en er dus geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar psychische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekende partij op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychische problemen.

De verzoekende partij toont tenslotte niet aan dat haar medische en psychische problemen persoonlijke omstandigheden vormen die het risico op ernstige schade verhogen, nu het de Raad niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële profiel, activiteiten, netwerk, problemen en (familiale) situatie noch over de vraag of zij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing geduid dat er heden voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

11. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 maart 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij bij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES